

delse skal jeg oplæse en Skrivelse, som hurtigt vil kunne give et godt Billede af disse Forhold. Det er en Skrivelse fra Sydfynske Dampskibsselskab af 14. Februar til Marstal Kommunalbestyrelse, og den lyder saaledes: „Som det sikkert vil være den højtærede Kommunalbestyrelse bekendt, har Selskabet oftere henvendt sig til Marstal Havnekommission om de beklagelige Forhold i Sejlløbet over Venegrunden, hvor Stensætningen under lave Vandstandsforhold stadig gør Sejladsen usikker, og hvor vi gentagende har stødt med vore Skibe og slaaet Skruer i Stykker og Buler i Bunden af Skibene. Vore største Skibe paa Ruten har 7' 3" Dybtgaaende, og da Løbet skal have 10 Fods Dybde, havde man ment, at der ikke var nogen Fare, da der her ikke staar nogen Sø af Betydning, men alligevel led vi Havari. Vi traf da den Bestemmelse, at med 2 Fod under daglig Vandstand maa de store Skibe ikke sejle over Venegrund. Vi mente, at denne Grænse maatte være tilstrækkelig, men vor S/S „Agnete“ løb alligevel forleden Eftermiddag paa en Sten og beskadigede sin Metalskrue“. Det er ingen Ubetydelighed, naar et Skib bliver beskadiget paa sin Skrue. For det første er det en betydelig Udgift, og for det andet betyder det en Standsning i Trafikken. Det er ret store Arbejder, der allerede er udførte — der er nemlig foretaget et Oprensningsarbejde, men det er ikke tilstrækkeligt, der ligger endnu Sten til Fare for Sejladsen —, „saa vi maa formode, at en grundig Rensning af Løbet maa være nødvendig, for at det kan regnes til de paa Søkortet noterede 10 Fod med daglig Vandstand. Mindre Vandstand kan Marstal Sejlløb neppe nøjes med, og i dette Tilfælde drejer det sig jo kun om et forholdsvis kort Stykke — over selve Venegrunden —; Selskabet kan ganske vist indrette sig med lavtgaaende Fartøjer paa Marstalaruten, men dette vil udkræve Omladninger og Omskiftninger, som baade vil fordyre og gøre Sejladsen paa Marstal højst ubekvem ogsaa for de rejsende og i det hele betyde et Tilbagekridt for Trafikken paa Deres Plads.“

Det er virkelig en meget alvorlig Anke, som fremføres, og jeg finder, det er rimeligt her at paakalde Statens Hjælp; det er en Sag, der ikke kan overkommes ved privat Initiativ. I en Skrivelse til Marstal Kommunalbestyrelse hævder Havnekommissionen, at dette Sejlløb er udenfor Havnens Territorium og saaledes maa betragtes som offentligt Sejlløb. Jeg vil gerne saa ind-

trængende, som det er mig muligt, anmode den højtærede Minister ikke om — som det saa smukt hedder — at tage denne Sag under velvillig Overvejelse, men om virkelig at træffe Foranstaltninger til at forbedre Sejlløbet. Der lægges for Tiden Skibsfarten mange Hindringer i Vejen ved Minespærringer, Lodstvang, Fare for Opbringning eller i hvert Fald Standsninger. Dertil er intet at sige, det er en Følge af den sørgelige Krig, som raser rundt om os, men Skibsfarten skulde dog gerne kunne foregaa til og fra de Havne, hvor Skibene hører hjemme. For Ærø er Skibsfarten Nerven i alt Erhvervsliv, jeg har tidligere berørt det, jeg vil berøre det i Dag, og jeg kan forsikre, at jeg vil sige det, hver Gang jeg taler om Forholdene paa Ærø; jeg siger det paa Forhaand. Ikke mindst i disse Tider maa man støtte Erhvervene, og for Ærø er der en særlig Anledning til at anmode om Støtte, det sker ikke saa tit. Den dygtige, flittige og sparsommelige Befolkning har skabt sig en stor Velstand, og Øen yder et meget betydeligt Kontingent til Statskassen og forlanger kun meget lidt igen. Man siger nok, at artige Børn beder ikke, men de faar heller ikke noget, men det vilde dog være i højeste Grad uretfærdigt, om denne Befolknings faa men berettigede Ønsker ikke skulde blive opfyldt. Hvad Jernbanefarten er for det øvrige Land — og det er virkelig ret rigeligt forsynet dermed —, er Sejladsen for Ærø, og derfor mener jeg, at Øen har særlig Krav paa at faa sine Sejlløb væsentligt forbedret.

Jeg skal tillade mig at berøre nogle Udtalelser, der er fremkommet for nylig. Det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen) udtalte forleden Dag, at der var en Del af det danske Landbrug, som ingen Interesse havde i, at Omsætningen med Udlandet foregik i den sædvanlige Udstrækning, men faktisk er økonomisk interesseret i, at Tilførslerne blev knappe, hvorved Beholdningerne af Raavarer, som den selv producerede, fik forøget Værdi. Jeg vil sige, at der er ikke een Landbruger i Danmark, som er interesseret i knappe Tilførsler. Jeg tænker selvfølgelig ikke paa den Promille — hvis der er saa mange, det er der vist ikke —, som driver det saakaldte kvægløse Landbrug. Ellers er der intet Landbrug i Danmark, stort eller lille, som kan være lige glad med Indførselen, thi i vore Dage kan man ikke tænke sig et Landbrug, som opfodrer sin egen Produktion og undlader at indføre Kager og Majs. Der er ganske vist hos